

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 200/07-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaných porušení jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a 2 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. Pš 11/04 z 22. októbra 2004 a sp. zn. Pš 55/04 z 12. októbra 2004 v spojitosti s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 6 To 28/04 z 19. januára 2005 a sp. zn. 1 Toš 3/05 z 20. januára 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. M. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2005 doručená sťažnosť Ing. V. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., ktorou namietal porušenie svojich práv tým, že bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby a väzba bola predĺžená, čím mali byť porušené čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5

ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a 2 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Pš 11/04 z 22. októbra 2004 a sp. zn. Pš 55/04 z 12. októbra 2004 v spojitosti s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 To 28/04 z 19. januára 2005 a sp. zn. 1 Toš 3/05 z 20. januára 2005.

Zo sťažnosti vyplynulo, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. Pš 11/04 zamietol 22. októbra 2004 podľa § 72 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a podľa § 73 ods. 1 písm. b), ods. 3 Trestného poriadku neprijal jeho písomný sľub s odôvodnením, že u sťažovateľa stíhaného za trestný čin podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a trestný čin podľa § 148 ods. 1 a 5 Trestného zákona naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Uvedené rozhodnutie napadol sťažovateľ sťažnosťou, ktorú najvyšší súd v konaní sp. zn. 6 To 28/04 19. januára 2005 zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Krajský súd uznesením sp. zn. Pš 55/04 z 12. októbra 2004, v záhlaví ktorého je uvedené, že krajský súd rozhodoval 14. decembra 2004, podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku predĺžil väzbu sťažovateľovi a ďalším obvineným do 15. júna 2005. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. Toš 3/05 20. januára 2005 zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že u obvineného sa na dôvodoch väzby nič nezmenilo.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ uviedol, že už Okresný súd Trnava, ktorého rozhodnutím sp. zn. Tp 116/2004 z 18. júna 2004 bol vzatý do väzby, neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce jeho väzbu. Ani krajský súd rozhodujúc o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bližšie nekonkretizoval vo vzťahu k sťažovateľovi dôvodnú obavu z pokračovania trestnej činnosti, len uviedol, že by mohol „*vyvíjať aktivity smerujúce k založeniu nových resp. novej firmy, prostredníctvom ktorej by sa snažil*

distribuovať minerálne oleje miešané s naftou a tiež sa snažil realizovať účelové prevody zadĺžených firiem na iné právnické a fyzické osoby, vyvíjajúc tak snahu zakrývať nelegálne obchody s minerálnymi olejmi“. Najvyšší súd v rozhodnutí o sťažnosti uviedol, že už samotná trojročná doba, počas ktorej mala byť páchaná obzvlášť závažná trestná činnosť, odôvodňuje obavu z pokračovania trestnej činnosti v prípade prepustenia sťažovateľa na slobodu. Pokiaľ krajský súd rozhodoval o predĺžení väzby sťažovateľa opäť konštatoval, že dôvodnosť trestného stíhania nebola zoslabená a dôvody väzby sa nezmenili, pričom ich však vo vzťahu k sťažovateľovi ničím nekonkretizoval. To isté stanovisko k pretrvávaniu dôvodov väzby si osvojil aj najvyšší súd. Sťažovateľ namieta, že jeho trestné stíhanie je nezákonné, pretože je nedostatočne odôvodnené. Rozhodnutia súdov o jeho väzbe sú založené na neistých, hypotetických a nekonkrétnych dohadoch a nedostatočne odôvodnených podozreniach.

O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ako aj o návrhu prokurátora na predĺženie väzby rozhodovali súdy na neverejných zasadnutiach a bez vypočutia sťažovateľa. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bolo navyše rozhodnuté so zbytočnými prietrahmi.

Týmito názormi a stanoviskami malo dôjsť zo strany všeobecných súdov k porušeniu práv a slobôd sťažovateľa, a preto žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. Pš 11/04 zo dňa 22. 10. 2004 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 28/04 zo dňa 19. 01. 2005 bolo porušené základné právo Ing. V. M. (...) zakotvené v čl. 17. ods. 1, 2, 5, v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 5 ods. 3, v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1, 2 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. Pš 55/04 zo dňa 12. 10. 2004 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 3/05 zo dňa 20. 01. 2005 bolo porušené základné právo Ing. V. M. (...) zakotvené v čl. 17 ods. 1, 2, 5, a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1, 2 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. Pš 11/04 zo dňa 22. 10. 2004 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 28/04 zo dňa 19. 01. 2005 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. Pš 55/04 zo dňa 12. 10. 2004 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 3/05 zo dňa 20. 01. 2005 a vec vracia na ďalšie konanie.

Ing. V. M. (...) priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000.000,- Sk (...), ktoré sú odporcovia povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajskému súdu v Banskej Bystrici a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ukladá spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Ing. V. M. (...) za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR, na účet advokáta JUDr. M. K., (...) do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Čo sa týka namietania označených práv sťažovateľa rozhodnutiami krajského súdu, ústavný súd vychádzajúc zo svojej subsidiárnej právomoci odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa pre nedostatok právomoci.

Čo sa týka namietania porušenia označených základných práv sťažovateľa rozhodnutiami najvyššieho súdu, ústavný súd ich posúdil z hľadiska námietok sťažovateľa spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí založených na neistých, hypotetických, nekonkrétnych a nedostatočne odôvodnených podozreniach vyšetrovateľa, na ktorom sú založené namietané rozhodnutia najvyššieho súdu, nepreukazujúcich dôvodnosť trestného stíhania za absencie dôvodnej obavy v pokračovaní v trestnej činnosti, v absencii vypočutia sťažovateľa v konaní o oprávnenosti trvania väzby a urýchleného rozhodnutia vo veci žiadosti o prepustenie z väzby.

V uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 28/2004 z 19. januára 2005, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. Pš 11/04 z 22. októbra 2004 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a o neprijatí jeho písomného sľubu, najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Obvinený je stíhaný za obzvlášť závažnú trestnú činnosť, ktorá mala byť páchaná od roku 2001 prinajmenšom do 31. decembra 2003 so spôsobenou škodou viac ako 265 000 000 Sk.

Už skutočnosť, že trestná činnosť mala byť obvineným páchaná počas trojročnej doby je okolnosť, ktorá odôvodňuje obavu, že v prípade jeho prepustenia na slobodu by v páchaní majetkovej trestnej činnosti mohol pokračovať. Túto obavu nezoslabuje ani okolnosť, že sa dobrovoľne vzdal zastúpenia v jeho viacerých firmách. Trestnú činnosť môže v budúcnosti páchať cez iné blízke osoby v týchto firmách, založením nových spoločností na tento účel, popr. cestou zmluvy o obchodnom zastúpení spoločností a pod.

Krajský súd taktiež správne rozhodol o neprijatí písomného sľubu, ktorý dal za obvineného jeho obhajca. Svoje rozhodnutie prvostupňový súd dostatočne odôvodnil,

pričom najvyšší súd si tieto dôvody osvojuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Keďže dôvody väzby u obvineného podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. trvajú aj naďalej a sľub obvineného nebolo možné prijať, Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol sťažnosť obvineného v zmysle § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú.“

K uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 3/05 z 20. januára 2005, ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. Pš 55/04 zo 14. decembra 2004 o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa, ústavný súd uvádza, že najvyšší súd sa pomerne podrobne zaoberal skutočnosťami relevantnými pre svoje rozhodnutie, keď zamietnutie sťažnosti odôvodnil takto:

„V týchto (sťažnostiach, pozn.) v podstate zhodne poukazovali na skutočnosť, že trestnej činnosti, pre ktorú sú trestne stíhaní, sa nedopustili a navyiac v ich prípade neexistujú konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyplývala reálna obava, že budú v trestnej činnosti pokračovať.(...)“

Obvinení Ing. V. M. a J. K. ďalej zhodne argumentovali aj tým, že pre obchodné spoločnosti, prostredníctvom ktorých sa mala páchať trestná činnosť, jeden prestal pracovať a druhý bol z jej predstavenstva odvolaný, ktorá okolnosť vedie potom k jednoznačnému záveru, že u obidvoch zanikla akákoľvek možnosť v pokračovaní takejto trestnej činnosti. (...)

Vzhľadom k tomu navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie a prepustil ich z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti postupom podľa § 147 ods.1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia i konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosti obvinených M. K., R. K., Ing. V. M., J. K. a Mgr. J. P. nie sú dôvodné.

Vyšetrovateľ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Prezídia Policajného zboru, Odboru boja proti organizovanej kriminalite v B. uzneseniami z 15. a 21. júna 2004, ČVS: PPZ -11/ BOK-S-I-2004 začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenie okrem iných L. R., M. K., R. K., Ing. V. M. a J. K. pre trestný čin skrátene dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods.1 Tr. zák. a Mgr. J. P. pre trestný čin

založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák.

Uznesením Okresného súdu v Trnave z 18. júna 2004, sp. zn. Tp 116/2004, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 5. augusta 2004, sp. zn. 3 Tpo 21/2004, boli obvinení L. R., M. K., R. K., Ing. V. M. a J. K. podľa § 68 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzatí do väzby s tým, že táto začala plynúť 15. júna 2004.

Uznesením Okresného súdu v Trnave z 25. júna 2004, sp. zn. Tp 122/2004, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 2. septembra 2004, sp. zn. 4 Tpo 64/2004, bol obvinený Mgr. J. P. podľa § 68 ods. 1 z dôvodu uvedeného v § 67 ods. 1 písm. a) Tr. por. vzatý do väzby s tým, že táto začala plynúť 22. júna 2004.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 22. novembra 2004 na Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu návrh na predĺženie lehoty trvania väzby obvineným L. R., M. K., R. K., Ing. V. M. a J. K. do 15. júna 2005 a obvinenému Mgr. J. P. do 22. júna 2005.

Následne prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením zo 7. decembra 2004, sp. zn. VII Gv 319/04, podľa § 72 ods. 1 Tr. por. bez akéhokoľvek konkrétneho odôvodnenia prepustil obvineného L. R. z väzby na slobodu.

Šesťmesačná lehota trvania väzby u obvinených M. K., R. K., Ing. V. M. a J. K. skončila 15. decembra 2004 a u obvineného Mgr. J. P. 22. decembra 2004.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu významných skutočností vyplývajúcich zo spisového materiálu dotýkajúcich sa väzby obvinených M. K., R. K., Ing. V. M., J. K. a Mgr. J. P. dospel k záveru, že boli splnené podmienky procesného charakteru na konanie o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby uvedené v ustanovení § 71 ods. 1, ods. 4 Tr. por. a aj dôvody na jej predĺženie predpokladané v ustanovení § 71 ods. 1 Tr. por.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr považuje za potrebné uviesť, že trestné stíhanie obvinených M. K., R. K., Ing. V. M., J. K. a Mgr. J. P. pre vyššie uvedené trestné činy je naďalej dôvodné, keďže vo veci boli zabezpečené a vykonané dôkazy odôvodňujúce takýto procesný postup vyšetrovateľa.

Rovnako podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nič nezmenilo na

dôvodoch väzby u obvinených M. K., R. K., Ing. V. M., J. K., pretože konkrétne skutočnosti determinované spôsobom a okolnosťami, za akých mali títo obvinení vyššie uvedené trestné činy spáchať, časové obdobie a frekvencia páchania jednotlivých čiastkových útokov, naďalej u nich zakladajú reálnu obavu z pokračovania totožnej trestnej činnosti v úmysle získať majetkový prospech. Navyiac u obvineného M. K. je potrebné poukázať na skutočnosť, že 17. decembra 2002 bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, pričom mu bola stanovená skúšobná doba v trvaní siedmich rokov, v rámci ktorej sa mal dopustiť ďalšej trestnej činnosti obzvlášť závažného charakteru. Taktiež argumentácia obvinených Ing. J. M. a J. K. neobstojí, keďže doposiaľ zabezpečené a vykonané dôkazy svedčia o tom, že naďalej nestratili vplyv v týchto obchodných spoločnostiach a ich postup uvedený v podaných sťažnostiach bol v tomto smere len formálneho charakteru, aby týmto spôsobom dosiahli prepustenie z väzby na slobodu. Napokon aj v prípade obvineného Mgr. J. P. konkrétne skutočnosti podrobne rozvedené v uzneseniach vyššie uvedených súdov o vzatí do väzby, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, zakladajú reálnu obavu, že by obvinený ušiel, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, pričom táto obava pretrváva u neho naďalej.

Napokon Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že prepustením obvinených M. K., R. K., Ing. V. M., J. K. a Mgr. J. P. by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, ktorým je predovšetkým náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov podľa zákona, keďže dôvody väzby u všetkých obvinených naďalej trvajú v nezmenenom rozsahu.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky v posudzovanej veci považuje za potrebné uviesť, že sudca Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu pri odôvodnení tohto uznesenia postupoval v rozpore s ustanovením § 134 ods. 2 Tr. por., keďže svoje závery založil na argumentácii, ktorá bola použitá pri iných resp. predchádzajúcich rozhodnutiach, o čom bezpochyby svedčí aj dátum vyhotovenia tohto uznesenia, ktorý je rozdielny od dátumu samotného rozhodnutia o podanom návrhu špeciálneho prokurátora (12. október 2004 - 19. november 2004) a napokon aj samotná argumentácia, ktorá je postavená na okolnostiach, ktoré sa vzťahujú na iné dôvody väzby.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosti obvinených M. K., R. K., Ing. V. M., J. K. a Mgr. J. P. podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné

zamietol, keďže predĺženie lehoty trvania ich väzby do 15. júna 2005 u obvinených M. K., R. K., Ing. V. M. a J. K., resp. do 22. júna 2005 u obvineného Mgr. J. P. je zákonné a opodstatnené.“

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutia namietané sťažovateľom nie sú ani svojvoľné ani arbitrárne, sú založené na dostatočných argumentoch odôvodňujúcich tak zotrvanie sťažovateľa vo väzbe, ako aj predĺženie väzby, a preto je sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv upravených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv upravených v čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, zjavne neopodstatnená.

Čo sa týka námietky sťažovateľa, že v konaní o preskúmaní oprávnenosti väzby nebol vypočutý, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 písm. c) dohovoru, ústavný súd uvádza, že takáto povinnosť pre súd z Trestného poriadku platného v čase rozhodovania najvyššieho súdu nevyplývala. Pokiaľ sťažovateľ namieta a argumentuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd uvádza, že súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky uvedené v odseku 1 nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru. Z doterajšej judikatúry však vyplýva, že určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej. V každom prípade musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, pričom judikatúra sa prikláňa k tomu, že obvinený musí byť súdom vypočutý. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní. Zabezpečenie reálnej kontradiktórnosti konania znamená napríklad právo na prístup k spisom, bez ktorého obvinený nemôže dostatočne prezentovať svoje argumenty (de Wilde c. Belgicko, s. 41, § 76; Trzaska c. Poľsko z 11. júla 2000, Lanz c. Rakúsko z 30. apríla 2002, Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000).

Sťažovateľ v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj v konaní o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby mal možnosť vo svojom návrhu, ako aj v opravných prostriedkoch predložiť argumenty proti ponechaniu vo väzbe, svoje právo aj využil, bol oboznámený s návrhom a stanoviskom prokurátora, a preto podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že okresný súd aj krajský súd konali na neverejných zasadnutiach bez jeho vypočutia, sama osebe neznamena porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Preto ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Zjavne neopodstatnená je aj tá časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta, že vo veci žiadosti o prepustenie z väzby sa nepostupovalo urýchlene, čím došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Zo samotnej sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že žiadosť sťažovateľa podaná Krajskej prokuratúre v Trnave 26. augusta 2004 bola predložená s doplnením žiadosti zo 16. septembra 2004 a z 27. septembra 2004 krajskému súdu 30. septembra 2004, spisový materiál bol však predĺžený po predchádzajúcich urgenciách 8. októbra 2004. Krajský súd rozhodol o žiadosti uznesením z 22. októbra 2004 a po podaní a doplnení sťažnosti 5. novembra 2004 najvyššiemu súdu predložil spis podľa zistenia ústavného súdu 10. novembra 2004. Spis s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 28/2004 o zamietnutí sťažnosti z 19. januára 2005 bol krajskému súdu doručený 28. januára 2005, ktorý rozhodnutie doručil obhajcovi 2. februára 2005 a sťažovateľovi 3. februára 2005.

Podľa názoru ústavného súdu bola doba rozhodovania krajského súdu (vrátane doručovania rozhodnutí) v súlade s požiadavkami urýchllosti a neodkladnosti preskúmania dôvodov väzby. Aj keď doba konania na najvyššom súde sa javí ako neprimeraná, ústavný súd vzal do úvahy aj konkrétne okolnosti konania, keď v rovnakom období krajský súd a najvyšší súd rozhodovali aj o návrhu na predĺženie lehoty väzby, a teda opäť posudzovali dôvody ďalšej väzby aj u sťažovateľa, pričom išlo o vec, ktorá sa týkala väčšieho počtu obvinených. Navyše z vyžiadaného spisu krajského súdu sp. zn. Pš 11/04 ústavný súd zistil, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Toš 100/05 rozhodnutím zo 16. júna 2005 prepustil sťažovateľa na slobodu. Sťažnosťou, ktorú podal sťažovateľ ústavnému súdu, sa

domáhal práve vyslovenia porušenia svojich základných práv a slobôd, pretože bol neoprávnene a v rozpore so zákonom vzatý do väzby, resp. väzba bola predĺžená. Citovaným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré sa stalo právoplatným, sa teda odstránil stav, ktorý namietal sťažovateľ už v čase rozhodnutia ústavného súdu, a ním namietané porušovania základných práv už netrvali. Tento skutkový stav bol dôvodom na vyslovenie záveru, že sťažnosť je neopodstatnená.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2007